त्तरः अतएतमकिञ्चनन्दरिद्रं न विद्यते किञ्चन यस्येति सर्व्व नामाव्यपसंज्ञाया उपसर्जनप्रतिषेधइति वचनान्नाव्ययसंज्ञा तेन न विभक्तिलोपः जहीहि त्यज ईत्वस्य जहातेश्चेति वा वचनाद्वि कल्पः ॥ ९१ ॥

सङ्गेत्यादि ॥ हे पौंस्नि हे पुरुषयोग्ये पुरुषहिते वा हे शुभे कल्याणि तरुणी त्वं स्त्रैणं स्त्रीयोग्यं स्त्रीहितं वा पुवानं मां सङ्गच्छ अङ्गीकुरु विधिनिमन्त्रणेत्यादिना प्रार्थनायां गी सदृशयोराव योर्योगउचितइति भावः स्त्रीपुंसाभ्यां विकारसंघेत्यादिना ष्णः नन्पुंस्त्रियोः तरुणशब्दान्नदादित्वादीप् शोभतेइति शुभा इजु ङ्त्वात् कृगृज्ञाप्रीजुङइति कः ममापि ईदृशोभर्त्तेति चेत् आह राघवः प्रोष्यपापीयान् देशान्तरं गत्वा पापवत्त्वरः पापवत् शब्दात् गुणाद्वेष्ठेयसूइति ईयसुः लुङ्मद्वद्विनामिति वतोर्लुक् ञीमंश्चडिदिति डित्त्वात् टेर्लोपः मयूरव्यंसकादित्वादत्र समास इति परः स्वमते गमकत्वात् असमासत्वेऽपि न क्षतिः तमकिञ्चनं दरिद्रं जहीहि त्यज किञ्चनेत्यव्ययेनापि समासे मयूरव्यंसकादि त्वेन निपातनात् वाच्यलिङ्गतेति परः नञ् तत्पुरुषादर्शआदि त्वाददित्यन्ये न विद्यते किञ्चनमस्येति बहुव्रीहौ नाव्ययकार्य्य मिति केचित् स्वमते द्रविणे किञ्चनं क्लीवइति कोषादनव्ययेन कि ञ्चनशब्देन समासः वस्तुतोऽप्येवमकिञ्चनशब्दोनिर्धनवाची वाच्य लिङ्गः तथाच कोषः निःस्वाकिञ्चनदुर्व्विधाइति श्नाद्योरित्यादि ना हाकइत्वं ॥ ९१ ॥